

VAN OVER DE IESSEL

Oktober 2013

Met in disse editie:

- *“Annoaberen” deur Mineke Mollink*
- *“Blauw” van Jannie Bakker*
- *Gast van aanderweg deur Bert Wolbert*
- *“Romdum de beume” van Diny Kloek*
- *“De grote kærke” van Riek van der Wulp*
- *Et leste verhael “De feesjurk” van Dick Podt*

Joorgaank 04, Nummer 04

Uitgave: 1 oktober 2013

Deur: Schrieversond Overiessel
lesselacademie
Twentse Welle
Provincie Overiessel

Redactie: Wim van Leussen
Henk Vos
Riek van der Wulp
Lo van der Wulp

Redactieadres: riekenlo@chello.nl (Riek en Lo van der Wulp)

Webpagina: Wim Holsappel

Lay-out: Liane Stam.

Foto's: Doortje Stam, Riek van der Wulp, John Stam, of een bi-jdraege van de auteur

Volgende editie: 01-01-2014

Bi-jdraegen

Uterlijk 2 moand veur de doatum van uutkomen

b.v.k. 12pt. letter Times Roman.

Evt. foto/tekening (>0.5 Mb of 300 dpi) lös der bi-j.

Spelling: die gebruikelijk is in de regio.

Met vermelding van de naeme van de auteur, streek/plaetse wor het dialect vandoan kump.

©John Stam

Niejen Bodbrief

In 't hoarfstnummer van 'n Bodbrief (kwartaalblad vuur de Twentse Sproak) steet wier genog:

- Een oetdagend artikel van Herman Finkers oawer de vroage:
- A'j plat schriefft doo'j dan sreks taal of schriefftaal?
- Harry Morshuis dut in ziene Cursus Twents oawer communicatie.
- Willem Bulter oawer het verschil tusken *hee meann en hee meandn*
- Een heerlijk fantasieverhaal van Willem van Noesel.
- Nen open brief an minister Plasterk den dus ginnen echten voetbalkearl is.
- Een interview met de oold-wielrenners Herman Snoeijnk en Erwin Nijboer oet Denekamp.
- En wieders mooie columns en gedichten

Een abonement kost 16 euro per joar. A'j dit joar nog een abonement nempt of votgeewt, krie'j het kasnummer gratis.

Email noar dannenbergt@twenthetekst.nl

Van de redactie...

Goi-je Goi-je

De iene keer mu-j een inleiding veur “vanoverdeïessel” maken en dan vriest oe de tien van de voeten. Dan mu-j weer een stukkje schriem en dan lig ie te apegapen. Nou ja in Drente was et de ofgelopen tied dat ik dit schriev dus net zo benauwd as in Overiessel. Ik wone mar een endtie van Overiessel of in Drente, dus is et niet zo verwonderlijk dat et weer doar ongeveer etzölfde is.

Hier in Drente maakt Leidie van der Veen et weer en dat is net zo betrouwbaar as wat Pelleboer d’r vrogger van meuk. Now ken ik Leidie niet persoonlijk dus ik heb ok niks tegen heur, mar ik weet nog wel dat ze een joar of wat geleden is een keer an et weerveurspellen was en dat ze zee: “Jonges het is now nog wel wat bewolkt, mar zet de stoelen mar vaste buten achter et huus, want de zonne komt er an.” Ik an et slepen met et spul, mar ik heb die middag nooit gien zonne kunnen ontdekken, wel een dikke bu-je regen. Maar het was ok de weerveurspelling veur Drente en ik woon toen nog in Overiessel. Had ik blikbaar niet goed begrepen dat dat weer niet veur oons was en doar kun Leidie niks an doen.

De weerboas van Drente die wi-j now hebt, zeg an’t ende van zien proatie vake dat hij over een weke alles zeker wet wat veur weer het e-west is. Zo, dat was et proatie over et weer.

Luu, doar zit net zo veule woarheid in as ie d’r uut wilt halen.

Dat geldt ook veur de schriefsels in disse digitale kraante die as ie natuurlijk ok wel uut kunt printen. A-j dat doet dan kun ie dat ding mooi in de schaduw as et warm is onder de bomen of parasol lezen. Of metnemen noar de camping en dan ku-j in de veurtente of zoiets rustig goan studeren.

Ie kunt weer van alle soorten dingen lezen, zowel poezie as proza. Et is vind ik zulf de muite wel weerd. Het grootste gedeelte van de inhoald komp wel van een vaste kern van schrievers.

De redactie vindt et jammer dat niet meer van de leden van de schrieversbond wat instuurt.

Dat zal de inhoald van de digitale kraante volgens de redactie en opmakers doarvan ten goede komen. Ik zul zeggen: Woag et is een keer, of stuur wat vaker in!

Ie kunnen ook dit keer weer iel wat lezen, met vake een mooie sfeerfoto d’r bi-j.

Dan hef degene die graag platies wil kieken ok nog wat te doen.

Now is et mooi dat er ter opluistering ok wat anders in stiet mar een schrieversclub giet et natuurlijk veural umme mooie verhaalties en gedichies.

Diny Kloek maakt oons wat melancholiek met een noajoarsdag kompleet met een ofscheidsgesuul van de zomer.

Er stoat weer drie vassies in van Mineke Mollink en die noabert ok nog wat an.

De harfst met zien verschillende elementen hef Fenny Martens an et schriem e-zet.

Riek van der Wulp is verbun met de grote karke vanof heur geboorte tot ze zulf kinder kreeg en die ok leut deupen in diezulfde grote karke.

En dan Georg Frieman, die zich zorgen maakt over wat er met de zorg gebeurt as wi-j die neudig hebt. Is er straks nog tied en geld veur degene die zorg behoeft?

Met weemoed denkt ze terugge as ze de zonne onder ziet goan. Dat is een klein lief gedichie van Doortje Stam.

Wat veur verhaal een blauwe jurk oplevert dat kunnen wi-j lezen van Jannie Bakker. Twentse Taalbank

Er bint twee mogelijkheden, of Henk Vos is een lekkerbek of iene die gauw klaagt over et eten. Lees zölf mar.

Dat Femmy Woltman altied een bezige bij è-west is weet wi-j wel. Een paar ofgesleten schoenen levert dan ook weer een mooi platie op. Misschien komt er ook nog wel is een paar schaatsen van Femmy an de wilgen te hangen.

Dat Dick Podt er altied knap bi-j wil lopen ku-j merken an et verhaal van heur over de feestjurk.

Veul leesplezier met VODI 15.

Henk Vos

Titel	Schriever	Bladzijde
Colofon		2
Meuite weerd um te wieten		3
Van de redactie		4
Inhoald		6
Strip meneer Achterkamp	Kampman en Mollink	7
Rondum de beume	Diny Kloek	8
Annoaberen	Mineke Mollink	9
Harfsttied	Fenny Martens	10
De grote kærke	Riek van der Wulp	11
Gast van aanderweg deur Bert Wolbert		12
Oalder worden	Georg Frieman	14
Weemoed	Doortje Stam	15
Blauw	Jannie Bakker	16
Drie vaessies	Mineke Mollink	18
Warm eten in 't ziekenhuus	Henk Vos	19
Uutgemarcheerd	Femmy Woltman	20
De feesjurk	Dick Podt	21

Rondum de beume...

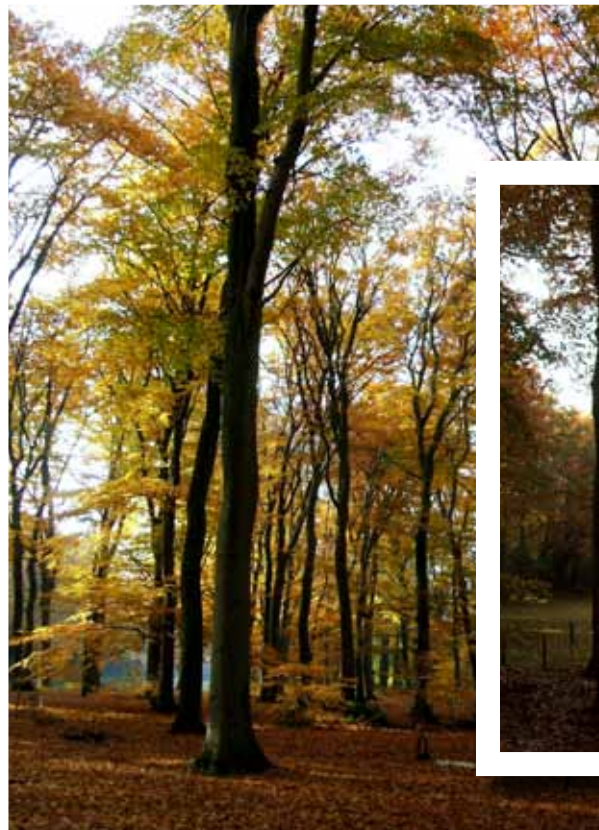
Rondum de beume hung 't stille zwiegen
van een verloaten triesten noajoarsdag
en an ear voete lag de weelde van de zomer,
die'k zachies uut ear kronen dwarreln zag.

Was 't de treurige verloateheid;
het ofgoan van de blaa in de natuur;
't verstarven wat nog pas zo jong en fris leek;
wat miej zo bezig heul dit uur?

Ik vuulen miej verbunden;
een deel van dat geheel.
Ik was as ziej, 't was oaver miej e-kummen:
't leam met zien lich en donker deel.

En boam miej zie-k dan de grauwe luch.
Een strepie zunlich zöch zien weg deur 't duuster.
Een vogel zingt en ik... ik luuster,
en wat ik vuule, heur ik wear in zien gezang.

*Diny Kloek
Hellendoorn*

Ik vuulen ziene oögies in miene rugge prikken. Zoiets vuul-ieij!

En toen ik achterumme keke zag ik meneer zitten. Pontificaal op een lelieblad in de viever. Een grote grune kikker en hej bleef mie ma anstaren. “Ok goeie dag!”, zea ik beleefd, want de ofstand tussen oons was gezien zien flinke billegies niks te groot. “Kom iej annoaberen? Effen kieken wie of nōast oe woont? Noh aangenaam det bin ikke.” Wat ’t er ollemoale deur hem hengung weet ik niet, ma hej was zeer geïnteresseerd, det was dudelijk. “Noe ik oe toch sprekke, za’k oe wat huuskunnig maken.

Iej zit dus met oe dikke gat in mienen viever, perceel nr. 25 van de stroate. As allochtoon geniet’iej miene bescharming dus zorg ik morgen veur ’n kunstreiger veur oe, want oe veurganger den net zo stille bleef zitten as iej, hef het met de dood mutten bekopen. Verder heb ik rech van oaverpad en ik believe niet da-j onverwachts veur miene vuute springt, zodelt ik bienoa ’n appelflauwte van schrik van oe kriege. A-j det toch doet, dan roep ik de meesters Sprong en Hamerteen ’d erbiej.

De Libelle’s hebt hier landingsrechten ekregen vanof de raanden van de nach en as het arg druk is goat de banen vieve en zesse ok lös. Wat kiek-ieij mie an. Weet iej niet wat Libelle’s bint? Det bint die kleene dubbeldekkerties die met hun transparante vleugelties met wel duzend kleuren, oons um de kop vliegt! Wat, zie ik oene oögies noe goan glimmen? Pas op heur hier in dissen tuin gin genocide. Verders meu-j weten dat ik an mevrouw en mijnheer Doeve ’n seizoenkaate heb vekoch um of en toe een bad te nemen. Dit kan ok op zundag, want de zundagsheiliging heb ik ’t er niet in können kriegen. Verders is het dit joar veur ’t eerst gemengd zwemmen, woarbij de vrouwluu beleefd doch dringend is verzuch het boavenstukkie van ’t badpak an te hoalden. Dit in het kader van bettere handhaving van de normen en waarden in oonze stroate. Wiej bint hier ollemoale arg gesteld op oonze rust, veural nachtrust, dus gin gekwek en gekwaak in het donker, ok al bin iej nog zo verliefd, mij heur iej ok niet. In de stroate beschikke wiej oaver enen langen ledder. He-j stiet bij nr. 21 in de schure en degene die zichzelf wil verhogen kan hem ophalen. De jaarlijkse barbecue zul iej niet völle van vernemen. Sinds ze op nr. 19 ok ’n viever hebt springt doar buurman van 27 ’s morgens tegen vief uur met ’n stuk in de fietse, dóar wel in. Noh Froggie stiet ’t oe an? Wat deenk iej zol iej hier oenen dreaij können vinden? Op één ding wil ik oe nog wel effen wiezen, oons motto is: Doe ma gewoon dan doe-j a gek genog en... sprek veural oene moodersproake, want det verwarmt het koaldste kikkertie, as iej begriep wat ik bedoele...

*Mineke Mollink
Hellendoorn.*

©John Stam

Harfstied

De blaaije van mien appelboom
Diej ligt op't natte grös.
Mar ok de eekn laanks de stroat
Dee loat heur blaaije noew lös.

Zee dreait as kringegies in het roond
Net of zee an't daansen bint.
Zee vleeft zo alle kaante op
Deur het blaazen van de wind.

Nen eekhoorn vlög ne boom a in
Van gevoar hef hee gin besef.
Det beesie is zo vleegeensvlög
Hee hef doarveur de lef.

De gaanzen bint op trektocht goan
lej könt heur gakken heurn.
De löch is helder en ok kold
Het hef vannacht avreurn.

De harfst den brech nen nattn daamp
Zeen daege bint arg kot.
De zonne gif of en toew nen glimp
Mar meesttieds is zee vot.

Deurn dauw in't vröggen moantied
Is het spinneweb versierd.
As glazen kraaln an't laank snoer
't Is of de spin zeen harfstfeest viert.

*Fenny Martens-Berends
Nijverdal*

De grote kærke

Ier teld' 'k raempies,
 værr' en oge,
 achter de preekstoel, in lood evat.
 Et was zo wærm,
 't duurde zo lange,
 maer domeneer was 't nog niet zat.

Ier glierdn mien eugies
 noar et örgel
 as wördn ze d'r én estuurd.
 De englen statig
 met bazuinn,
 aarn eur nog nooit ién keer verruurd.

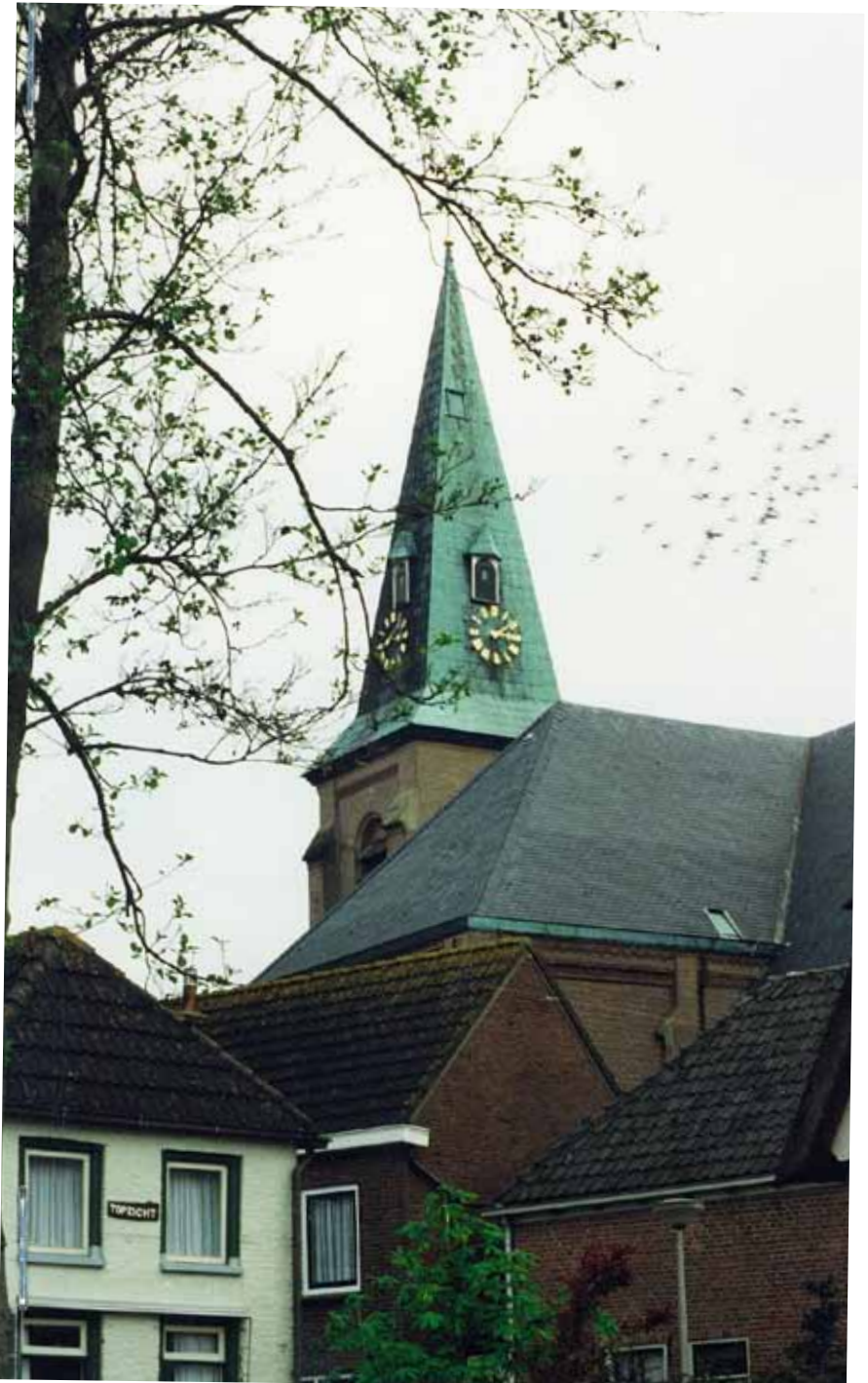
Ier draegdn vaejer
 en mien moejer
 mi-j saemn an de gemiente op.
 Ek was nog klein,
 ad nog gien notie,
 maer, 't teekn des verbonds vlamd' op,

want laeter ston 'k zelf
 met vriendinn,
 met vriendn, op de eerste ri-j.
 Ons aller 'ja'
 gaf nog ies noadruk
 an de gelofte van veurbi-j.

Ier trouwd' 'k, saemn
 met mien geliefde,
 beloofde skrukel iewig trouw.
 Wi-j kreegn de zeegn,
 draegn die beidn
 al mienig joor as man en vrouw.

Ier deuptn wi-j
 ook onze kienders.
 Zo draeit de cirkel alsmaer rond.
 Maer onze kærke
 met zien toorn,
 die wes noar boomn, noar Gods verbond!

*Riek van der Wulp
 Genemuiden*

Robert Monnikhoff, stadsdichter van Oldenzaal

As ik noar de veurdeur loop en anbel zee ik rechts in zienen tuin 'n brödke stoan met doarop 'Het Robert Monnik(hoffje)' Met doarbie, dacht ik, het joartal 2007 en 'n naam van de eerste Oldenzaalse carnavalsvereniging de 'Kadolstermennekes*'. Dat leste bin ik nich helemoal zeker van want de tied was der nich. Robert, helemoal in outfit um te goan tennissen, döa los. 'Kom der in, koffie?' Wie kenden mekaar umdat hee 'n joar of tien bie mie op bezoek was west as lid van de galacommissie van deezölfde carnavalsvereniging en ik doarveur wat har schrevven. Het was dan ok logisch dat het carnaval het eerste onderwerp

was van ouns gesprek. Robert, now 52 joar en geboren Oldenzaler, har vroger helemoal niks had met het carnaval. Van oet het lyceum in Oldnzel was hee goan studeren an de Universiteit Twente en was goan wonen in Eansche.

Later doo hee weerum was 'in de stad' har hee 'n moal wat schrevven vuur 'n Doarn Döll, het jaarlijks eenmoalig oetkomende glossy tidschrift van de Kadolstermennekes. Het was good oaverkömnen en doo hee in 1999 ok nog winnaar was wörden met het beste carnavalsleed was 't hek van 'n dam. Het carnavalsvirus har hem te pakken. Hee schreef buuts en döa met op gala-oavonden.

In hoes was het tweetalig. 'Vader en mooder zatten an toafel tegenoaver mekaar en mien breur en ik ok. Het was in de tied dat de oalders wörden veurhouden dat het slecht was met de keender Twents te proaten en zoa döaden zee met mekaar plat en teggen ouns prebeerden ze Nederlands te doen.. Het Twents heb ik leerd op school en op stroat met de kammeröa. En dat is nog zoa. Met wat leu doo ik plat en met aander Nederlands, het geet vanzölf. En zoa kon ik ok de buuts, ik heb der wal 30 schrevven, en mangs ok wat gedichten, schrieven in het Twents', vertelt Robert.

Robert hef ne drokke baan. Noa ziene studie was hee roem 20 joar an het weark bie Servo in Delden, an het lest as directeur. In dee tied is hee ok slim zeek west, kwam an de nierdialyse en kreeg, now 22 joar ledden, ne donornier. Hee veult zich der good bie. Now is hee vuur veer dagen directeur bie SWB in Hengelo, hef ok nog 'n adviesbureau en zit in völ besturen in en roond Oldnzel. In 2007 wörden hee stadsprins Robert van Boeskoolstad (Oldnzel), nen titel dee in disse stad anzeen gef. Oldnzel hef boaven de rivieren het beste carnaval van Nederland.

Hee kwam as tekstschriever ok terecht in het schrieverscollectief van het revue gezelschap SNOR, en stuurden op advies van zien vrouw het Nederlandstalig gedicht 'Bomen rond de baseliek' in, um met te doen as staddichter vuur 2012-2014. Tot ziene verbazing wörden hee 'n neijen stadsdichter. En dit brengt verplichtingen met. Eenmoal in de zoavöl tied mot hee 'n gedicht maken, mangs zölf op verzoek van de gemeente. Hee wisselt of in het Nederlands en het Twents, doar woar het past. Kottens, bie de beneuming van nen neijen burgemeester, hef hee der een schrevven in het Twents. Dit um an te geffen woar de

Tot besloet twee gedichten. Het eerste is biezunder umdat hee, as stadprins bie het inleaveren van zienen stadslöttel in 2007, an 't lest ne postume onderscheiding vot gaf an zienen donor duur ne mediale op te loaten an 'n stel ballonen. Doarbie dreug hee het volgende ontroerende gedicht 'Hoogheid' veur. Het 2e gedicht 'Moodersproake' sprek vuurzichzölf.

**Kadolstermenneke is ne Twentsen naam vuur Winterkoninkje*

Hoogheid

Ik wet nich wel doe bis
Ik wet nich woar doe hen bis goan
Mear één ding wet ik wis
Zonder die had ik hier nich mear stoan

Mie past allenig dank, veur wa's doe veur mie hes doan
Ik hop da's vanoet 'n hemmel hes zeen, hoe mooi het allemoal is goan

Ze neumd'n mie, Dree Daagn lang, de Hoogheid van de Boeskoolstad
Mear as d'r één nen Hoogheid is, mien donor, dan bis doe dat!

Moodersproake

Meanderend deur oale grond
Gröf 'n Deenkel zich ne geul
Tuske leu dee an twee kaant'n woont
Mear met één en 't zölfde gevoel

Vrogger, gister, noe en later
Kaatst weur en klaank'n op 't water
En echoot noar de aand're kaant
Van één Nieder-Saksisch laand

Moodersproake as taal van de zeel
Maakt van twee laanden één geheel
Robert Monninkhoff, juli 2013

Oalder worden

As ik an 't oalder worden deank,
 maak ik mij mangs wat zoargen.
 Want ieder moal vroag ik mij of:
 wat brech oons wal den dag van moargen?

Oald te worden, da's ja toch mooi?
 Dat zegt de leu zo vaak teggen mij.
 Meer oald te wean, dat is ne ploag.
 En doarum bin ik heel nich bliej.

Want as ik zo an later deank,
 word ik wat bang toch, ieder keer:
 Wel zal der dån veur oons nog zoargen?
 Plaats in 'n tehoes is der nich meer.

Bejoardenzoarg wordt stöarig meender.
 lej heurt het ja van elkeneen:
 Der is gin geald, der is gin tied
 um voort nog noar oons um te zeen.

Wiej zit now in ne zoarglijke tied.
 En de zestig-plussers dee ik ken,
 vroagt zich met angst um 't hert vaak of:
 Woar mot dat straks met oons nog hen?

*Georg Frieman
 Enschede*

Weemoed

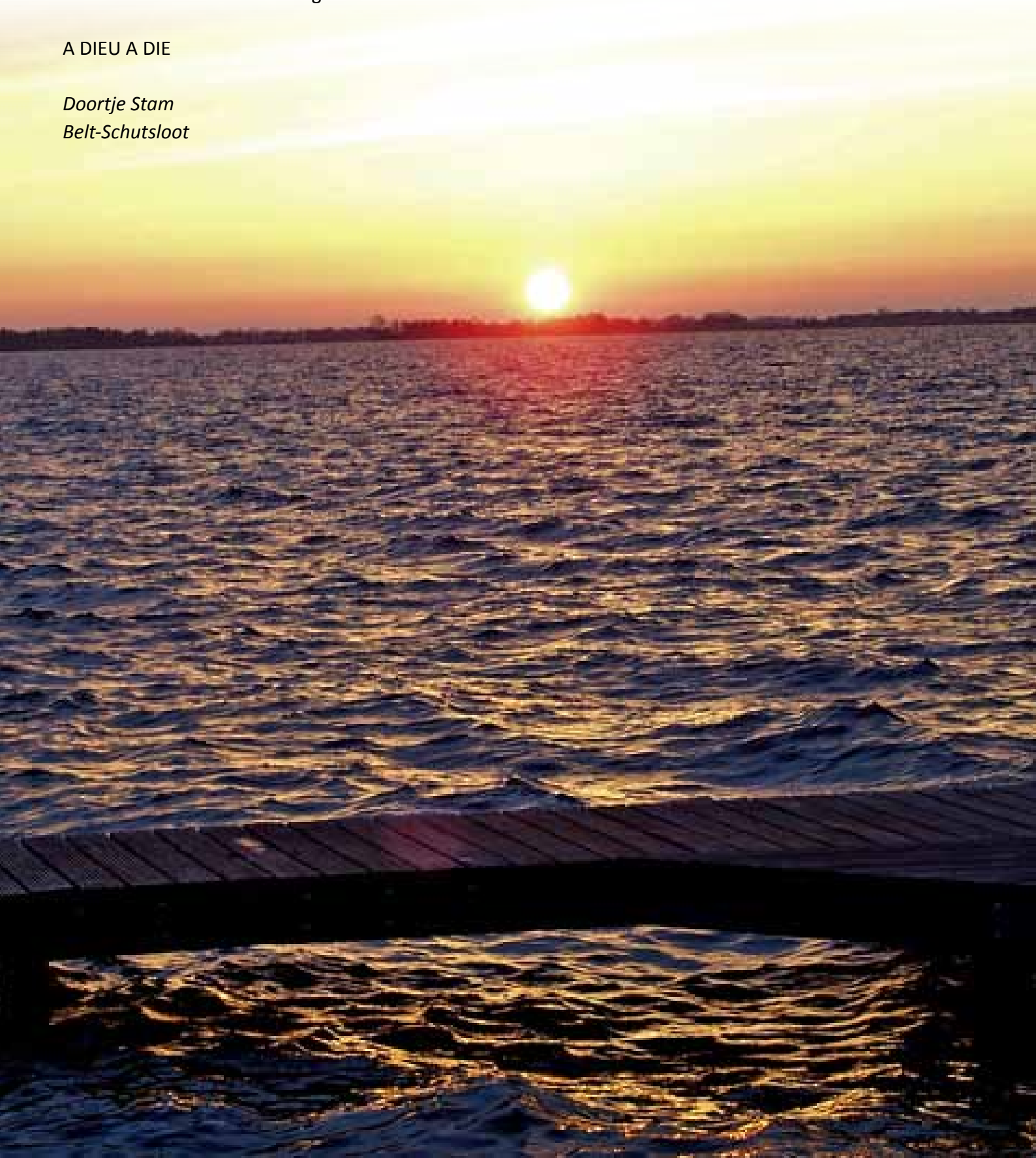
Twentse Taalbank

Bi'j de ondergaonde zönne
veul ik mi'j wat weemoedig
want heur oranje gloed
herinnert mi'j aan oe

en in het luden van de karklokken
heur ik oen laatst e-schreven groet

A DIEU A DIE

*Doortje Stam
Belt-Schutsloot*

Zie dacht an vrogger.

Dat gebeurde tegenswoordig vaeker, dat eur gedachten niet bi-j eur bleven, ier, in disse stoel bi-j et raem, mær ongemærkt wægdwaelden. Zoas spulende kienders, opgoand in eur spel, steeds værder van uus of raeken, zo dwaelden ook eur gedachten ook ongemærkt steeds værder van et eden of, et verleden in. 't Gebeurde onbewust, mær et was niet onangenaem.

Vandaege waren eur gedachten iel værre terugge egoan. Zie adden eur mee-eneumen noar de tied woorin ze nog een klein maegien was.

Zie was allienig; misskien waren eur oudere bruurs en zusters noar skoele. Misskien ook waren ze bezig met iene van die kerweigies die as altied mossen gebeuren: ofwassen, melken, strieken, skrobben of, as dat allemoale was gebeurd, breien. Wærk was d'r altied, et volgd' oe as een skaduw: veur oe, achter oe, links, ræchts, wærk was overal. Allienig op zundag mochen oen aanden rusten.

Mær zie was nog te klein, zie oefde nog niet te wærken. "Goat mær noar buten", adden ze tegen eur ezægd, "dan loop ie ons niet veur de voeten!" Dus leup ze now um uus èn, in ofwachting van een ingeving. Die kwam vrog of laete altied, en dan wus ze opiens wat ze zol goan doen.

Zie ad eur lichtblauwe jurkien an. Et jurkien ad een wit, kaanten kraegien, glaezen kneupies in de vorm van blumpies van veuren en een fluwelen lintien langs de onderkaant van de rok. Zie ad et jurkien ekregen toen as eur oldste zuster trouwde, en et ad een iele wiede rok. Veurig jaar nog was et eur zunnese jurk ewest. Toen zat er nog gien fluwelen lintien langs de rok, dat was er pasgeleden op-ezet, toen as ze et zeum uut de rok aeld adden. Op de plæk van et olde zeum ad een lillijke, verskeuten raand ezeten. Door

adden ze toen et fluwelen lintien overèn ezet. Zacht, lichtblauw fluweel woor ze soms even zæchies mee over eur wangen streek. Et was nog zachter as et vellegien van de jonge knienegies. Now moch ze et jurkien ook deur de weke an, want volgend jaar zol et eur niet meer passen.

Zie vuulde wat langs eur bienen strieken. De poes. Die wol altied wel spulen. Opiens kwam de ingeving.

Zie draefde et uus in um eur poppe op te aelen, sliepte et baenkien noar

et kniene-ok en installeerde door de poppe op. Toen laegde ze et kussen van de poes noast de poppe en beurde de poes op zien kussen. Zie deu een paer stap achteruut; keken ze allemoal noar eur? De poes kneep zien ogen dechte tegen de zonne en wachtte of wat er zol komen. De poppe staerde eur met nekszaegende ogen an. Vanuut et kniene-ok keken grote en kleine kraeugies deur de traelies. Et maegien vuulde eur et middelpunt en lachte. "Een veurstelling!" zee ze, "Ek geve jullie vandaege een veurstelling! Goed kieken eur!"

Zie stak eur nærmpies in de lucht en gong op eur tienen stoan. Even meuk ze eur zo laank meugelijk; toen draeide ze, op de balle van iene voet, zo snel as ze kon in de rondte. De rok van eur jurk spreide em uut en

zwierde in sierlijke plooiën um eur èn. Nog een keer draeide ze, en nog een keer, zo vlug ze kon. Eur rok golfde en zwierde, et fluwelen lintien glaansde en de glaezen kneupies skitterden in de zonne. Et maegien vuulde eur sierlijk en bewonderd. Nog een keer draeide ze, en nog een keer...

Zie was gelukkig.

Buten tuutte een auto. Plotseling zat ze weer in eur stoel bi-j et raem. Twie geskrökken vrouwen skeuten op de stoepe en de geërgerde automobilist reed deur.

Zie streek over eur rok; lichtblauw was ie, en wied, um d'r eur gemakkelijk in te kunnen bewegen. 'Gien fluwelen linties meer', skeut deur eur èn en zie lachte. Zie keek um eur èn. Tegenover eur, in de kaste, stond de foto van eur overleden man. Vriendelijk, mæz zonder uitdrukking, keek ie eur an. Doornooast stond de foto van eur olders, toen ze vieventwintig jaar etrouwd waren. Twie ærnstige, old-uitziende meinsen, zittend temidden van eur gezin. Zie, as jongste, stond tussen eur vaeier en eur moeier in. Èr en der in de kaemer öngen foto's van kienders en kleinkinders: foto's van lachende baby's, spulende peuters, skoelfoto's. In een ukien van de baanke lag de poes wat te dutten.

Veurzechtig kwam ze in de bieten, eurzelf een bietien opdrukkend an de ærmlunigen. Langzem ræchtte ze eur rugge en beweug ze eur skolders noar achteren, tot ze goed ræchttop stond. Zie keek um eur èn asof ze d'r eur van wol verzekeren dat alle ogen op eur ericht waren.

"Een veurstelling!", zee ze toe, "Ek geve jullie vandaege een veurstelling. Goed kieken eur!"

Zie pakte een tippe van eur rok tussen doem en wiesvinger, eul eur met eur aandere aand vaste an de toafel en maekte veurzechtig een paer sierlijke passen. Zie vuulde eur weer as dat kiend in eur lichtblauwe jurkien.

Et was lange eleden dat ze eur zo gelukkig evuuld ad.

*Jannie Bakker
Genemuiden*

D'r was eens 'n zaandkörrelgien van een miljoen joar oald.
Soms had he-j 't völs te warm, ma soms ok starvenskoald.
He-j zat gevangen in 'n pot met een begonia
en disse plaente zung ma steeds dezelfde aria
van: Toreador en van de grote stier...
en doarumme vun het körrelgien de plaente 'n grote klier.
Ma he-j kon gin kaente op he-j mos het wel anheuren,
steeds ma weer den Toreador, in geuren en in kleuren...

D'r was eens 'n zacht schöapien, den had arg
mooie wol
en a-j hem goed bekeken, dan schöaten oene
oog'n vol.
Zo mooi, zo lief, zo lekker warm en ... veural noa 'n
koalen nacht
verlangde iederene noa ok zo'n warmen vacht.

Schaapje, schaapje, heb je witte wol?

Schaap - je, schaa - je, heb je wit - te wol? Ja baas, ja t
drie zak - ken vol! Eén voor de mees - ter en één voor z'n vrouw.
Eén voor het kind - je dat bib - bert van de kou. Schaa - je, schaa -
heb je wit - te wol? Ja baas, ja baas, drie zak - ken vol.

D'r was eens 'n lippenstiffien, den gung d'r helemoale veur
en oaveral woar ziej bezig was, kreeg'n alle lippies kleur.
Ma op een kwoade dag, toen wödden ziej heel arg down,
want ziej vun iemand met gestifte lippies, wel lieken op 'n clown!
De psychiater röap toen: oh meansen dit duurt lang,
veurlopig zöt zie heur leamswark as 'n goedkoop behang.

De eerpel die waar'n nog wat rauw
De bloemkool ok niet gaar
De soep die zag er lekker uut
Mar smaakte toch wel raar

De karbonade was wat tao-j
An de raand behoorlijk vet
De botties kwaam er buten uut
Zulk eten kreeg ik op et bed

Ik heb allennig eem è-pruufd
Gelukkig had ik niet zo'n trek
Ze hebt et zo weer met è-neum
Ja, 'k was wel ziek, mar 'k was niet gek

Henk Vos

Hoogeveen.

Uutgemarcheerd

Stap veur stap
de short er flink in
begonnen ze
an een lange reize.

Een reize vol hope,
maar waor an
tegenslaegen gien
ende leek te koemen.

Verschil in karakter
öl ze op de been.
De rechter wurde slechter,
de linker als maar flinker.

Uutgeput en volkomen
an de latten
vunden ze uutendelijk
een vertrouwde rustplekke.

Zwiegend en gelaoten
em-m ze zich over egeven,
tröggekiekend op
de reize van eur leven.

*Femmy Woltman-Groen
Giethoorn*

De feesjurk

De mooie jurk hangt onder ne hoes in heur kaste. Gin meense weet dat ze em al wekken eleden hef ekoch. Of epriest, det wel, ma toch nog ne rib uut heur lief. Heur nieje schoene met ne hoog hakkie past ter precies bie en de mooie ketting van veurig joar ok. En et is helemoal heur kleur, dieprood.

Het is december en de donkere dage veur Kerst bint ma al te woar. 't Is stormachtig buten en mangs bint ter fikse regenbujen. Ne witte kerst lik wied vot, hoewel der in iedern winkel en ok in de stroaten volop edreumd wodt van ne white christmas. Ma 't klinkt gezellig en as 's oams oaveral de lichies binnen en buten braand gif det ne feestelijk gevoel.

Kom, ze löp ter nog eam uut veur ne paar bosschoppen, wat tidschriften en wat lekkers bie de koffie. Buten treft ze heur nieje buurvrouw den gangs is ne kerstbeumpie van wel arg onwillige laampies te veurzien. Ze woont nog ma ne paar wekke in heur straote en völle wieder dan groet oaver en weer bint ze nog niet ekömmen. Et kerstbeumpie weijt alle kaanten op, valt aalt vedan umme en de laampies flikkert an en uut.

“Kom, ik helpe oe wel effies,” zeg ze en met mekaer sjort ze net zo lange tot et beumpie stevig stiet en alle laampies ne plekkie hebt.

Ma loa'k mie eers es effies veurstellen :”Ik heet Anneke en wone doar.” Ze wis noar et grote riante huus op de hoek van de straote. “Lieske,” zeg ze wat verlegen, “wat fijn daj mie effies wollen helpen.” De grote grieze ogen stoat vermuud in et smalle gezichie. Dan zut Anneke twee stroalende snuutjes achter 't raam. Twee kleine jochies zwaait noar heur. Ze zwaait terugge. “Wat ne schatjes,” zeg ze. Lieske knikt. “Joa, twee drukke ma o zo lieve mannetjes, mien dierbaarste bezit.”

Noa dat ze mekaer fijne feestdagen hebt eweenst, vervolgt Anneke heur weg. Wat later, alleen in et grote huus, vlög de eenzaamheid heur an. Eenzaam ondanks kinder en kleinkinder. Ma veural allene zonder Jan, den al joaren eleden van heur vot enömmen is. Ok an 't einde van 't joar, ok rond disse tied. Zomar ineens gaf zien hatte et op. Det grote warme hatte en toen mos ze allene vedan. Ze hef et ne plekkie kunnen geven, ma toch... et heimwee blif. Toch hef ze ok noe nen mooie nieje jurk ekoch, zoas ze de elk joar dee toen Jan nog leven. Ok de wichter kregen nieje klere. De dagen waren druk, ma gezellig.

Noe wacht ze. Joa, woarop ? Ne tillefoontje van de wichter die heur vraagt de kerstdaegen bie één van zullie deur te brengen? Tot noe toe hef ze nog niks eheurd. Ze loat et op mekaer ankommen, deenkt ze in ne sombere buje. Ach, ze bint ok zo druk met wark, feessies, vrienden, sporten en dan blif ter weinig tied oaver veur ne oale moe. Ok de kleinkinder zut ze allene met verjoardagen. Ok al druk, druk. Zelfs de kleinsten hebt al ne hele agenda met afspraken en verplichtingen.

De volgende morgen lik alles ne stuk lichter. Et is dreuge buten. Ze ruumt wat opgeweid blad vot en hangt vetbollen veur de meessies in et voederhuussie.

Ne driewielertie kump al piepend oaver de stoepe heur kaante op. "Hoi, wat?," vrög hij. "Joa heur," zeg ze, "hoe heet ie?" "Ik ben Tim en mijn broertje heet Luuk, maar die is nog klein. Ik ben al drie," en hij stek drie vingerties de luch in. Dan heurt ze roepen: "Tim, niet te ver gaan hoor en op de stoep blijven." "Mamma," zeg e blie en rent op heur of, et fietsie op de grond gooiend. Met ne peutertie op nen arm kump Lieske op heur an lopen. Ze maakt ne proatje oaver 't weer en dan vraagt ze of Anneke zin hef an koffie. As ze gezellig an de ronde toafel zit en de kleintjes spölt zeg Anneke : "Vertel es iets oaver oezelf. Bin ie allene?" Dan heurt ze et zovölste trieste verhaal oaver ne scheiding die heur leven zo op de kop zet. Oaver de vader van heur beide kinder den niet meer noar hen umkik en gelukkig is met ne nieje vriendin en heur kinder. Ma den ok zien plichen op financieel gebied niet noakump, zodat ze amper in hun leavensonderhoald kan veurzien. Gelukkig springt heur ex- schoonoalders wat bie, ma det zuver en allene umwille van de kinder, eer kleinkinder. Lieskes oalders leeft niet meer en ze was enig kind. Wark is muulik te vinden en wat mut ze dan met de kinder? Anneke zut hoe troanen langzaam oaver heur wangen gliert. Meteen stiet Tim noast heur. "Niet huilen mamma." Er klinkt paniek in et kleine stemmegie. "Mamma huilt niet hoor liefje, mamma is een beetje verkouden."

Gerustgesteld giet et kind terugge noar zien autootjes.

Weer thuis löt et Anneke niet lös. En dan opeens weet ze wat ze mut doen.

As later op nen dag de tillefoon giet en ze de stemme van heur zoon heurt is ze toch blie. Hij verontschuldigt zich gelieke. De plannen rond Kerst bint veraanderd. Ze hebt toch nog ne chalet in Zwitserlaand op nen kop kunnen tikken en doar goat ze met goeie vrienden hen. Ze hebt net gin plekkie oaver, anders had ze mooi met gekund. Leuk veur de wichter ok. Tja, um op te passen deenkt ze wat bitter, eerdere vekaansies indachtig.

's Oams late belt heur dochter. As mamma et niet arg vindt, wollen ze dit joar met Kerst noar de zonne, dus ze hebt ne reisje eboekt noar Bonaire. Stel oe veur mam, kerst op et strand in et witte zaand. Kan zie tante Jans niet uutneudigen, dan was ze niet allene. Toch fijn dat ze meedach, ma tante Jans, nee ze wödt al muu as ze der an deenkt. In bed kan ze niet sloopen. Dat ze allene is met Kerst is niet arg, ze is meestal allene. Ma ze had et zich vrogger zo anders veuresteld, zo'n hecht gezin en noe?

Drie daege veur Kerst giet ze bie Lieske langs. De kinder kent heur al goed en roept bliej : "Oma Anneke." As ze tegenoaver Lieske zit zeg ze: "W at dach ie der van, zollen wie niet samen gezellige kerstdagen kunnen hebben? Ma wel op één veurwaarde. Iej en de jongens komt helemoal in et niej, det heurt bie kerst. Ik heb ok nen niejen jurk, nen feesjurk. Samen make wie der ne mooi feest van."

Ze leg de enveloppe, veurzien van ne mooi rood strikkie op toafel. Hier is al vuste jullie kerstkado.

Heur hatte is lich en bliej as ze op huus an giet.

Dick Podt Schoten

Nijverdal